

vers

Laczkó Vass Róbert

Négyszemközt

életfogytiglan
összezárva nem vagyunk
jobb is így talán

ha visszanezünk
csak bor s kenyér lesz majd az
ünnep asztalán

de nem lesz törvény
nem lesz papír pecséttel
semmi hajdani

az én szerelmem
nem tízparancsolat mit
meg kell tartani

s nem államkötvény
vagy bankbetét mi lassan
de bizton dagad

lopott szerelmet
kell megváltanunk hát úgy
is viseld magad

Mezza voce

hallgatni volna könnyebb
valamit mégis mondanék
ha tolvajnyelven is

megettörhetném a csöndet
egy vallomásra volna még
talán hitelem is

viszonylagossá váltak
az együtt töltött éjszakák
rosszabb nem is lehet

Szerenád lélekkharangra

mondanám ha tudnám hogy miért szeretlek
de félek egyetlen szavam sem értenéd
játéknak vennéd és engem is szerepnek
szolgáltatnál hozzám cirkuszt vagy bárzenét

csak toporognék mint bohóc a porondon
mosolyom vérző seb fültől fülig érne
orra buknék folyton félve hogy elrontom
s ezt a buta kócot sose vennéd bérbe

bontanám a hajnalt s közben rád hasadna
szívem a szelíd mint vekkeróra károg
kunkorítanám de nem csücsül hasadra
már a napsugár is szenttelen szivárog

roppant kalapom csak rémes furcsa rejték
hol nem hab-nyulak de véredek születnek
játszanám hogy élet látszanék verejték
mondanám hogy alkony s vennéd szürkületnek

röptetném a rongyot feneketlen zsebből
vértelen pirulnék hullna rózsza szirma
s mint egy ős rokon az ócska képkeretből
kifakulnék s nem volna ki visszasírna

Pantokrátor

valamit nagyon elrontottunk
mielőtt beboltoltuk volna
zsoltárainktól a mennyezet
ünnep idején ránk omolna

katedrálisok mestertervét
önteltség maszatolta össze
becsvágyunk roppant mérművei
porladnak lassan a közönybe

mostantól kicsi kápolnáknak
őrizgetjük az örökmécset
félhomályban és tömjénfüstben
könnyezzük vissza jelenléted

arcodon kísérteties fény
szakállas szertartások szennye
hogy babilon a feltörekvés
kudarcat soha ne feledje

Ohrid – Kolozsvár, 2019

mindegyre távolodnak
az összebújós hajnalok
didergő reggelek

ha szembejössz köszönsz majd
ágyamba fekszel néhanap
bár hozzám nincs közöd

miközben más felé hajt
húsomba mar szíven harap
hullámzó ösztönöd

a vers is oly nehéz már
keresni kell a rímeket
ez így sovány vigasz

hogy összevissza szél jár
hogy mindent porral betemet
hogy költemény maradsz

megoldja sorsod
és ruhád a holnap ne
félj nem sietős

szerelmedért nem
küzdenek titánok csak
pár hüvelyknyi hős

múlt éjszakákért
ma már egyetlen perc is
túl drága holmi

homokórányi
karcsúságod mért hagynám
eltékozolni

tárca

SULI „PIROS FORGATÓKÖNYVBEN”

Éljen május elseje, éljen a vakáció, éljen a tenger! Amikor a vírus első sokkhatása után az emberek azt tapasztalták, hogy csak egyesek és aránylag kevesen betegednek meg, onnantól úgy értelmezte mindenki, hogy ő aztán biztos nem kapja el a ragályt. Innentől fogva elkezdtek az emberek micscsezni, kerti partizni, május elsejéni, és mikor megérkezett a szép hosszú nyár, hát tengerezni is, ugyanis ennek a népnek van tengere, nem úgy, mint egyes szomszédos országoknak. Tanítónők és iskolaigazgatók, rég nem foglalkoztatott színészek, meg mindenféle művészek, politikusok, és dicső országunk még ki tudja milyen kaliberű nagyságai leszaladtak egy-két hetecskére a nagy vízhez, majd a Duna-deltába, aztán rokonokhoz és barátokhoz is vizitába. Sőt, eljött az ideje annak, hogy elinduljanak felfedezni országuk különböző szegleteit, többek között a kicsiny székely falvacskáinkat. Eddig azt hitték a székelyekről, hogy kannibálok, például azt mondta egy bukaresti sofőr a rendőrnek, hogy azért vezetett át százhuszal egy székely falun, mert félt az ott lakóktól. De

most, hogy nálunkfelé kevesebb volt a vírusos, a fél ország ide segregett, nem beszélve a fővárosiakról. Szóval elkezdett nálunk is dübörögni a turizmus.

No de elmúlt a nyár lassan, s elkezdődött szeptember tizennegyedikén az iskola, a tanárok csóváltgatták a fejüket, hogy még mindig itt a vírus, és még mindig nem tudnak számítógépet kezelni sokan közülük. De látták, hogy a múlt iskolai félévben a fizetésüket is megkapták, amiért nem tanítottak sem onlajn, sem semmiképp (tisztelet a kivételeknek), s gondolták, ezentúl is így lesz. A pontosság kedvéért: nem is gondolkoztak el ezen.

Szóval megkezdődött az iskola. A gyerekek becsődültek, és nem úgy viselkedtek, ahogy elvárták azok, akik a szabályokat kitalálták. A szabálykészítők például eldöntötték, hogy egymáshoz képest minden osztály negyedórával később kezdje az órát és a szüneteket, tehát a toaletthasználatot is. Ám ennek a kísérletnek beszarás volt a vége (a bepisülés csak egy enyhébb formája a közösségi leégésnek).

Hiába jelent meg az iskola életében a szappan, elfelejtettek valakit odatenni, aki leellenőrizzze a gyer-

meket kézmosását. A vírus megrohögött a markába, szépen ráragadt a kilincsekre, és pár nap múlva be kellett zárni az iskolát, mert „piros forgatókönyvbe” került.

Eddig az országban a többség csak a piros-sárga-kék színt ismerte, a kisebbség viszont csak a piros-fehér-zöldet, no meg a székely zászlót. Erre gondoltak egyet Bukarestben, és az iskolákat piros, sárga, zöld színű forgatókönyv szerint kezdték működtetni. Ezek a színek meg olyan gyorsan váltottak, mint egy elromlott villanyrendőr. Percek alatt váltott át az iskola zöldből sárgába, sárgából pirosba. A főorvosnő meg azt nem tudta felfogni az adminisztráció csapdájában, hogy mi van akkor, ha az iskola vörös, a város meg zöld. Ilyenkor mit kell alkalmazni? A város alkalmazodik az iskolához, vagy az iskola a városhoz?

Mikor az illetékesek szembesültek azzal, hogy nem lehet folytatni hagyományos módon az iskolát és európai norma szerint internetes oktatásra kell áttérni, kiderült, hogy nincs internet bizonyos iskolákban. Láttam a minap, az utakon kétségbeesett szerelők rohammun-

kát végeztek, távközlési kábeleket feszítettek ki, mégpedig üvegszálakat. Igen, de ha lesz is internet, mégpedig a legmodernebb, ki, mikor és hogyan fogja megtanítani a

Zorkóczy Zenóbia

tanügyeseket azt használni? Mert senki nem gondolt arra, hogy a hosszú vakációban egy kicsikét fejlesszék a tanárok ilyen irányú képességeit. Ez itt a kérdés, gyerekek!

Fáraó – kerámia